

CUVÂNTUL CARE ZIDEȘTE

Publicație a Parohiei Sfântul Vasile cel Mare- Calea Victoriei

"Pusu-te-a pe tine, Sfinte Vasile, Dumnezeu-Cuvântul, tărie bună Bisericii Sale, cel ce cu tunetul cuvintelor tale amuțești gurile ereticilor; iar noi credincioșii, bucurându-ne, cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!"

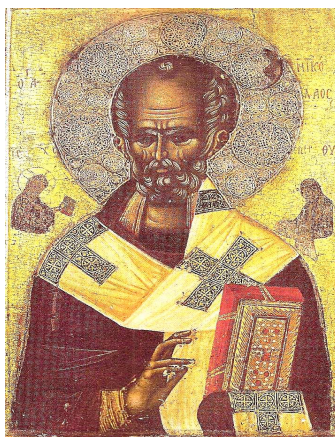
Decembrie 2008

Sfântul plin de daruri

Sfântul Ierarh Nicolae s-a născut în localitatea Patara din Asia Mica, în a doua jumătate a secolului al III-lea.

A participat în calitate de episcop la primul sinod ecumenic ținut la Niceea în anul 325. Sinodul a condamnat erezia lui Arie, conform căreia Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci doar un om cu puteri supranaturale. La acest sinod este recunoscut drept un mare apărător al ortodoxiei. Atât de puternic a argumentat Nicolae și atât de încăpățânat a fost Arie, încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserică, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palmă în cadrul sinodului. De la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul ca, în 5 decembrie, celor neascultători să li se dea o joardă în semn de avertisment.

În colindele românești se cântă, în plină iarnă, despre florile dalbe, flori de măr. Dacă ne întrebăm de ce de măr, trebuie să știm că bătrânii noștri cunoșteau că acea joardă a Sfântului Nicolae trebuie să fie una de măr, iar dacă aceasta, pusă în apă, înflorea până la Nașterea Domnului,

însemna că sfântul a mijlocit pentru iertarea celui căruia i-a dat crenguța flori albe.

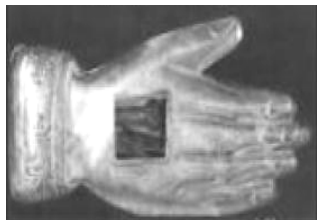
Sfântul Nicolae a avut măsura lucrurilor atât de bună, încât a știut că după mustrare se cere mângâiere și că încercările vieții pot fi pentru unii prea apăsătoare. A dăruit mult săracilor, a liniștit pe întristați, a vindecat cu putere de la Dumnezeu pe bolnavi, arătând lumii slava Tatălui ceresc. A rămas în seama ierarhului Nicolae o poveste adevărată, dureroasă și mișcătoare. Zic cei vechi că, într-o zi, a aflat Sfântul Nicolae despre un tată din cetatea Mira care, de durere că nu are zestre suficientă ca să-și

mărite cu cinste fiicele, plănuia să le dea spre desfrânare. Mișcat de durerea tatălui și îngrijorat de soarta fetelor, Sfântul Nicolae a strecurat trei punji cu galbeni în casa familiei aceleia, salvându-le astfel de la săvârșirea păcatului.

Moare în anul 340, iar din anul 1087, moaștele sale se păstrează la Bari, în sudul Italiei. **(Maria Ojog)**(Foto: Ic. Sf. Nicolae, sec. XVI, Biserica Sf. Nicolae Anapavsa- Meteora

→ Mâna Dreapta a Sf. Nicolae care se află la Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București

Prin anul 1087, niste negustori italieni au deschis mormantul sfântului Nicolae din Lichia, au luat moaștele și le-au dus la Bari, în Italia. Mai târziu, un calator valah a obtinut mana dreapta a sfântului, pe care a adus-o la bordul unei corabii la Constanta. A daruit mana Sf. Nicolae Mitropoliei din Bucuresti. Voievodul Mihai Viteazul a ferecat sfintele moaste cu aur, argint și nestemate și le-a daruit Manastirii Sf. Gheorghe Nou din Bucuresti, unde se păstrează până astăzi. În timp ce Sf. Nicolae a ajuns încă de timpuriu patron al multor biserici ortodoxe din Grecia și Rusia, cultul său s-a extins, în egala măsură, și în Occident, unde a devenit cu timpul patronul marinarilor, pompierilor, farmacistilor, avocatilor, calatorilor ș.a.

Saboții lui Moș Nicolae....

În Olanda secolului al XVI-lea, în noaptea de dinaintea sărbătorii Sfântului Nicolae, copiii olandezi își așezau saboții în apropierea vetrei, în speranța că aceștia vor fi umpluți cu bunătați. Olandezii scriau numele Sfântului drept Sint Nikolaas, care s-a transformat apoi în Sinterklaas și, în sfârșit, în Santa Claus, în anglicană. Din secolul XIX, în Europa Occidentală imaginea lui Moș Nicolae se identifică cu aceea a lui Moș Crăciun și se suprapune cu Sărbătoarea Nașterii Domnului, când copiii din întreaga lume primesc daruri iar oamenii celebrează cu bucurie nașterea pruncului Iisus în ieslea din Betleem.